

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Seria PRELUDIUL DUNEI:

Dune. Casa Atreides

Dune. Casa Harkonnen

Dune. Casa Corrino

BRIAN HERBERT / KEVIN J. ANDERSON

DUNE
CASA CORRINO

PRELUDIUL DUNEI · CARTEA A III-A

Traducere din limba engleză de
CRISTINA GHIDOVEANU și ȘTEFAN GHIDOVEANU

ARMADA

de entuziasm, încredințându-ne continuarea magnificei viziuni a lui Frank Herbert.

Mulțumiri lui Beverly Herbert, pentru că i-a dăruit aproape patru decenii de sprijin și devotament soțului ei, Frank Herbert.

Și, mai ales, mulțumiri lui Frank Herbert însuși, al cărui geniu a creat un univers atât de minunat, pe care noi toți să-l putem explora...

„Axa de rotație a planetei Arrakis e înclinată în unghi drept față de planul orbitei sale. Această lume însăși nu e un glob, ci, mai degrabă, un titirez care se învâрте, oarecum bombat la ecuator și turtit către poli. Are rost teoria conform căreia ar putea fi artificială, produsul vreunui meșteșug străvechi.“

Raport al celei de-a Treia Comisii Imperiale cu privire la Arrakis

Sub lumina celor două luni de pe cerul prăfos, călăreții fremeni treceau ca vântul peste stâncile deșertului. Erau totuna cu împrejurimile accidentate, parcă ar fi fost croiți din aceeași pânză. Oameni aspri, într-un mediu aspru.

Moarte Harkonnenilor! Toți membri comandoului făcuseră același jurământ.

În orele tăcute dinaintea zorilor, Stilgar, conducătorul lor înalt și cu barbă neagră, mergea tiptil ca o pisică în fața unui grup format din luptătorii săi cei mai buni. *Trebuie să ne mișcăm ca umbrele în noapte. Umbre cu pumnale ascunse...*

Ridicând o mână, comandă detașamentului tăcut să se oprească. Stilgar ascultă pulsul deșertului, scrutând întunericul. Ochii albastru-în-albastru scrutau pantele impunătoare de piatră, profilate pe cer ca niște santinele gigantice. Pe măsură ce ambele luni se mișcau pe boltă, peticele de umbră se mutau clipă de clipă, extensii vii ale muntelui.

Oamenii păseau cu grijă în sus, pe un contrafort de stâncă, folosindu-și ochii adaptați la întuneric pentru a urma o potecă abruptă, cioplită de fremeni. Terenul părea obsedant de familiar, deși Stilgar nu mai fusese niciodată pe acolo. Tatăl lui îi descriesese drumul, calea pe care strămoșii lor o luaseră spre sietchul Hadith, cândva cea mai măreață dintre toate așezările ascunse, abandonată cu multă vreme în urmă.

Hadith – un cuvânt luat dintr-un vechi cântec fremen despre pildele de supraviețuire în deșert. Ca mulți dintre fremenii în viață, purta povestea gravată în suflet... o poveste despre trădare și conflicte civile, din timpul primelor generații de zensunniți nomazi ajunși aici, pe Dune. Legenda spunea că toate înțeleșurile se nașteau aici, în acest sietch sacru.

Iar acum Harkonnenii au pângărit străvechiul nostru loc...

Fiecare om din trupa de comando a lui Stilgar simțea repulsie față de un asemenea sacrilegiu. La Sietchul Scutului Roșu, o piatră netedă servea drept răboj pentru toți dușmanii pe care-i uciseseră acești fremeni, iar în noaptea asta o să fie vărsat și mai mult sânge inamic.

Coloana îl urmă pe Stilgar când acesta grăbi pasul pe cărarea stâncoasă. Zorile o să vină curând, iar ei mai aveau mulți soldați de ucis.

Aici, departe de ochii imperiali iscoditori, baronul Harkonnen folosisse cavernele goale ale sietchului Hadith ca să ascundă una dintre rezervele lui ilegale de mirodenie. Depozitul prețios de melanj nu apărea pe niciun formular de inventar trimis vreodată Împăratului Padișah. Shaddam nu bănuia nimic despre vicleșug. Însă Harkonnenii nu puteau ascunde asemenea acțiuni de ochii oamenilor deșertului.

În jalnicul sătuc Bar Es Rashid, de la piciorul crestei, Harkonnenii aveau un post de ascultare iar sus, pe stânci, unul de pază. Asemenea mijloace de apărare neînsemnate nu reprezentau un obstacol pentru fremeni, care construiseră cu multă vreme în urmă numeroase puțuri și intrări în grotele muntelui. Căi secrete...

Stilgar găsi o bifurcare a drumului și urmă poteca ștearsă, căutând intrarea ascunsă în sietchul Hadith. În lumina slabă, văzu un petic de întuneric în spatele unui ieșind. Lăsându-se în patru labe, întinse mâna în întuneric și găsi deschiderea așteptată, răcoroasă și umedă, fără sigiliu. *Risipă.*

Nicio lumină puternică, nici urmă de paznici. Târându-se înăuntru, întinse piciorul și nimeri o margine colțuroasă pe care-și sprijini bocancul; cu celălalt picior găsi o a doua proeminență și dedesubtul ei încă una. Trepte ducând în jos... În față, distingea o lumină slabă, galbenă, acolo unde tunelul cotea la dreapta. Stilgar dădu înapoi și ridică o mână, chemându-i pe ceilalți să-l urmeze.

Pe podea, la baza treptelor necizelate, observă un vechi castron de mâncare. Scoțându-și filtrele din nas, simți miros de carne crudă. Momeală pentru animale mici de pradă? O capcană? Încremeni, uitându-se după senzori. Declanșase deja o alarmă silențioasă? Auzi pași în fața lui și o voce de bețiv spuse:

– Am mai prins unu'... Hai să-l azvârlim în iadul kulonilor!

Stilgar și alți doi fremeni se aruncară într-un tunel lateral și-și scoaseră de la brâu cristaiile de culoarea laptelui. Pistoalele maula ar fi fost mult prea zgomotoase în aceste spații închise. Când doi paznici Harkonnen bâjbăiră pe lângă ei duhnind a bere de mirodenie, Stilgar și camaradul său, Turok, săriră și-i înșfăcară din spate.

Înainte ca nenorociții să poată striga, fremenii le rețezară gâtleurile și lipiră bureți pe răni ca să absoarbă sângele prețios. Mișcându-se fulgerător și eficient, fremenii luară armele de mână de la paznicii alambicului de distilare. Stilgar păstră pentru el o pușcă-laser și-i întinse o alta lui Turok.

În cotloanele tavanului pluteau licurigloburi militare estomate, care aruncau în jur o lumină slabă. Ceata de atacatori continuă să coboare de-a lungul pasajului, către inima străvechiului sietch. Când coridorul ocoli un sistem de benzi rulante folosit la transportul materialelor înăuntru și în afara încăperii secrete, fremenii detectară izul de scorțișoară al melanjului, care se intensifică

pe măsură ce grupul pătrunse mai adânc în subteran. Aici, licurigi-globurile din tavan erau reglate pe o nuanță de un portocaliu-pal, în loc de galben.

Trupele lui Stilgar începură să murmure la vederea craniilor umane și a trupurilor în putrefacție, proptite pe laturile coridorului – trofee etalate neglijent. Conducătorul fremeni era copleșit de mânie. Puteau fi prizonieri fremeni sau săteni capturați de Harkonneni pentru distracție. Alături de el, Turok se uita în jur, căutând un alt dușman pe care să-l ucidă.

Precaut, Stilgar porni în frunte și curând începu să audă voci și zgomote răsunătoare. Ajunseră la o firidă mărginită de o îngrăditură joasă de piatră, care domina o grotă subterană.

Stilgar își imaginează miile de oameni ai deșertului care trebuie să se fi înghesuit în această cavernă imensă, cu multă vreme în urmă, înainte de Harkonneni, înainte de împărat... înainte ca melanjul să fi devenit cea mai prețioasă substanță din univers.

În mijlocul grotei se înălța o structură octogonală înconjurată de rampe, colorată în albastru-închis și argintiu. Structuri asemănătoare, mai mici, erau aranjate în jurul ei. Una dintre acestea se afla în construcție; componentele de plazmetal zăceau împrăștiate în preajmă, cu șapte muncitori lucrând din greu la montarea lor.

Alunecând înapoi în umbră, atacatorii se târâră pe treptele scunde către fundul peșterii. Turok și ceilalți fremeni, fiecare ținând în mână armele confiscate, luară poziții în diferite nișe de deasupra grotei. Trei atacatori urcară în fugă rampa care înconjură structura octogonală mai mare. În vârf, fremenii dispărură din vedere, apoi reapărură și făcură semne cu mâna către Stilgar. Șase paznici fuseseră deja uciși fără să scoată un sunet, trimiși rapid pe lumea cealaltă în tăcerea mortală a cristaielor.

Acum, furișarea se încheiase. Pe podeaua de piatră, doi atacatori îndreptară pistoalele maula către constructorii surprinși și le porunciră să urce scara. Muncitorii cu ochii înfundați în orbite se supuseră în silă, ca și cum nu le-ar fi păsat care erau stăpâni ce-i țineau prizonieri.

Fremenii căutară alte culoare de legătură și găsiră o cazarmă subterană, unde vreo douăzeci și cinci de paznici zăceau adormiți printre sticle de bere de mirodenie împrăștiate pe podea. Un miros puternic de melanj se răspândise în marea sală comună.

Disprețuitori, fremenii atacară, retezând cu pumnalele, lovind și izbind, provocând durere, dar nu și răni mortale. Harkonnenii amețiți fură dezarmați și mânați către grota centrală.

Cu sângele înfierbântându-i-se din ce în ce mai mult, Stilgar privi mânios către oamenii pleoștiți, pe jumătate beți. *Întotdeauna sperăm să avem un dușman onorabil. Dar în noaptea asta n-am găsit niciunul.* Chiar și aici, în caverna atât de sigură, oamenii aceștia ciuguleau mirodenia pe care ar fi trebuit s-o păzească, probabil fără știrea baronului.

– Vreau să-i torturez chiar acum, până la moarte!

Ochii lui Turok sclipeau întunecați în lumina portocalie a licuriglobului.

– Și lent. Ai văzut ce le-au făcut captivilor... Stilgar îl opri.

– Las-o pe mai târziu! Deocamdată, trebuie să-i punem la muncă.

Stilgar păși de colo-colo prin fața prizonierilor Harkonnen, scărpinându-și barba neagră. Duhoarea de sudoare provocată de frică începu să acopere mirosul de melanj. Pe un ton scăzut, măsurat, folosi o amenințare pe care le-o sugerase conducătorul lor, Liet-Kynes:

– Acest depozit de mirodenie este ilegal și încalcă fățiș ordinele imperiale. Tot melanjul de aici va fi confiscat și va fi trimis un raport pe Kaitain.

Liet, în calitate de proaspăt numit planetolog imperial, plecase pe Kaitain pentru a solicita o audiență cu Împăratul Padișah Shaddam al IV-lea. Era drum lung prin galaxie până la palatul imperial, iar Stilgar, ca un simplu locuitor al deșertului, abia dacă putea să înțeleagă asemenea distanțe.

– Asta o zice un fremen? rânji căpitanul pe jumătate beat al paznicilor, un omuleț cu fălci tremurătoare și frunte înaltă.

– O zice *Împăratul Padișah*. O luăm în posesie în numele lui!

Ochii indigo ai lui Stilgar îl sfreddeleau până în adâncul sufletului. Căpitanul cu chipul roșcovan n-avea destul bun-simț nici să se teamă. După cât se părea, nu auzise ce le făceau fremenii prizonierilor. Avea să afle destul de curând...

– Treceți la treabă și descărcați silozurile! lătră Turok, stând în picioare alături de muncitorii eliberați.

Aceia dintre prizonieri care nu erau prea epuizați ca să observe, părură încântați să vadă tresărirea Harkonnenilor.

– Topterele noastre vor sosi în curând să ridice mirodenia...

În timp ce soarele abia răsărit pârjolea deșertul, Stilgar șovăia, încordat, aproape cuprins de neliniște. Captivii Harkonneni lucrau, ceas după ceas. Acest raid durase ceva, însă aveau atât de mult de câștigat...

În timp ce Turok și tovarășii lui își țineau armele pregătite, înfumurații paznici Harkonnen încărcau baloturile de melanj pe benzi rulante huruitoare ducând, prin deschizăturile de pe laturile stâncilor, în apropierea platformelor de aterizare pentru toptere. Acolo, atacatorii fremeni încărcau o avere suficient de mare pentru a răscumpăra o lume.

Ce-ar dori baronul să facă, oare, cu o asemenea bogăție?

La prânz, exact cum fusese plănuit, Stilgar auzi explozii în satul Bar Es Rashid, la baza crestei. Era al doilea detașament de comando al fremenilor, care ataca postul de pază al Harkonnenilor, printr-un asalt bine coordonat.

Patru ornitoptere fără însemne înconjurară cu grație contrafortul de piatră, bătând din aripile mecanice, până când oamenii lui Stilgar le dirijară către platformele de aterizare. Muncitorii constructori abia eliberați și luptătorii fremeni încărcau aparatele cu melanjul de două ori furat.

Era timpul ca operațiunea să se încheie...

Stilgar alinie paznicii Harkonnen de-a lungul unei râpe adânci, deasupra colibelor prăfuite din Bar Es Rashid, aflate mult mai jos.

După ore întregi de muncă grea și teamă clocotitoare, falcosul căpitan Harkonnen era acum complet treaz, cu părul asudat

și cu ochii bulbucăți de groază. Stând în picioare în fața lui, Stilgar îl cercetă pe bărbat cu un dispreț teribil.

Fără o vorbă, scoase cristaiul și-l spintecă de jos în sus, de la osul pubian până la stern. Căpitanul icni uluit în timp ce sângele și măruntaiele i se risipeau sub lumina soarelui.

– Ce risipă de umezeală! murmură Turok lângă el.

Câțiva dintre prizonierii Harkonnen, cuprinși de panică, încercară să scape, dar fremenii se aruncară asupra lor, împingându-i pe câțiva în gol și înjunghiindu-i pe alții cu pumnale ascuțite. Cei rămași pe locul lor fură trimiși pe lumea cealaltă repede și fără suferință.

Fremenii se ocupară mult mai pe îndelete de lași.

Constructorilor cu ochii afundați în orbite li se ordonă să încarce trupurile în ornitoptere, chiar și cadavrele în putrefacție găsite pe coridoare. Când vor ajunge înapoi la Sietchul Scutului Roșu, oamenii lui Stilgar vor preda trupurile alambicurilor morții, extrăgând fiecare strop de apă în beneficiul tribului. Hadith cel pângărit avea să fie lăsat iarăși pustiu, un sietch-fantomă... Un avertisment dat baronului.

Unul câte unul, topterele încărcate se înălțară spre cerul senin, ca niște păsări întunecate, în timp ce oamenii lui Stilgar porniră în marș sub soarele fierbinte al după-amiezii, căci își îndepliniseră misiunea.

Îndată ce baronul Harkonnen avea să descopere pierderea stocului său de mirodenie și uciderea paznicilor, avea să treacă la represalii împotriva așezării Bar Es Rashid, chiar dacă bieții săteni n-aveau nimic de-a face cu raidul. Cu buzele pungite și încruntat, Stilgar se hotărî să mute întreaga populație în siguranța unui sietch îndepărtat.

Acolo, împreună cu muncitorii constructori eliberați din prizonierat, aveau să fie transformați în fremeni sau uciși dacă nu cooperau. Luând în considerare jalnica lor viață din Bar Es Rashid, Stilgar simțea că le făcea o favoare.

Când Liet-Kynes se va întoarce de pe Kaitain, de la întâlnirea cu împăratul, va fi foarte mulțumit de ceea ce realizaseră fremenii.

„Omenirea deține o singură știință: a nemulțumirii.“

ÎMPĂRATUL SHADDAM AL IV-LEA, *Decret dat ca răspuns
față de acțiunile Casei Moritani*

„Vă rog să mă iertați, Sire...!“
„Vă implor să-mi acordați o favoare, Sire...“
De cele mai multe ori, Împăratul Padișah Shaddam Corrino al IV-lea considera că îndatoririle sale zilnice erau extrem de plicticoase. La început, fusese palpitant să domnească de pe Tronul Leului de Aur, dar acum, în timp ce își arunca privirea asupra celor strânși în Sala Imperială de Audiențe, i se părea că puterea atrăgea lingăii paraziți așa cum atrage glazura dulce gândacii. Glasurile petiționarilor deveneau tot mai greu de deslușit, pe măsură ce trecea de la o jalbă la alta, acordând sau nu favoruri.

„Cer dreptate, Sire...!“

„O clipă din timpul vostru, Sire...!“

De-a lungul anilor în care fusese prinț moștenitor, uneltise din greu să ajungă pe tron. Acum, doar pocnind din degete, Shaddam avea puterea de a înălța un plebeu merituos la rangul de nobil, de a distruge lumi sau de a face să se prăbușească Marile Case.

Dar nici măcar Împăratul Universului Cunoscut nu putea domni doar așa cum socotea de cuviință. Hotărârile lui erau

contestate și puse la îndoială de provocările celor care trăgeau sforile politice. Ghilda Spațială avea propriile interese, ca și Combine Honnete Ober Avancer Mercantiles, conglomeratul comercial cunoscut mai degrabă drept CHOAM. Era o adevărată binecuvântare să știe că familiile nobile se ciorovăiau între ele la fel de mult pe cât se certau cu el.

„Vă rog, ascultați cazul meu, Sire...! Fie-vă milă, Sire...!“

Bene Gesserit îl ajutase să își consolideze puterea în anii de început ai domniei sale. Totuși, vrăjitoarele, inclusiv soția lui, șușoteau pe la spate, descâlcindu-i tapiseria lui imperială, creând noi tipare pe care el nu le putea distinge.

„Îndepliniți-mi cererea, vă implor, Sire...! E un lucru atât de mărunț, Sire...!“

Însă, de îndată ce se va încheia mult așteptatul Proiect Amal de creare a mirodeniei artificiale pe Ix, acesta avea să schimbe fața imperiului. „Amal“... Cuvântul avea o rezonanță magică. Dar cuvintele erau una, iar realitățile, cu totul altceva.

Ultimele rapoarte de pe Ix erau încurajatoare. În sfârșit, bletemații de tleilaxu susțineau că au avut succes cu experimentele lor, iar el aștepta dovada finală și mostrele. Mirodenia... toate sforile păpușilor din imensul imperiu erau făcute din mirodenie. *În curând, voi avea propria sursă, iar Arrakisul poate să și putrezească, din punctul meu de vedere.*

Maestrul Cercetător Hidar Fen Ajidica n-ar îndrăzni nicio dată să facă afirmații neîntemeiate. Cu toate acestea, prietenul din copilărie și opusul lui din punct de vedere filozofic, contele Hasimir Fenring, fusese trimis pe Ix să verifice.

„Soarta mea stă în mâinile voastre, Sire... Slavă milostivului Împărat Padișah!“

Așezat pe Tronul de Cristal, Shaddam își îngădui un surâs misterios, care-i făcu pe solicitanți să tresară, cuprinși de șovăială.

În spatele lui, două femei cu pielea arămie, îmbrăcate în straie de solzi lucioși, aurii, urcară treptele și aprinseră torțele ionice care-i încadrau tronul. Flăcările trosnitoare, mingi de fulgere captivate albastre și verzi, răspândeau fulgere mult prea strălucitoare

pentru a putea fi privite. În aer plutea un iz de ozon ca pe timp de furtună, însoțit de un sfârâit de flăcări devoratoare.

După fastul și ceremonia obișnuite, Shaddam ajunsese în sala tronului cu aproape o oră întârziere; mica lui metodă de a le aduce aminte acestor cerșetori jalnici cât de puțină importanță acorda vizitei lor. Dimpotrivă, tuturor solicitanților li se ceruse să sosească la timp. În caz contrar, audiențele le-ar fi fost anulate.

Șambelanul curții, Beely Ridondo, pășise în fața tronului și-și întinsese bastonul sonic. Când lovise cu el podeaua de piatră lustruită, bastonul transmisese o notă răsunătoare, făcând să se cutremure temeliiile palatului. Chel și cu fruntea înaltă, Ridondo declamase lista interminabilă de nume și de titluri ale lui Shaddam, declarând deschisă sesiunea Curții Imperiale. Apoi, urcase iarăși treptele podiumului, fără să piardă ritmul nici măcar o dată.

Aplecându-se înainte, cu o expresie severă pe chip, Shaddam începuse încă o zi pe tron...

Dimineața trecuse așa cum se temuse, ca o înșiruire interminabilă de treburi mărunte. Însă Shaddam se strădui să pară plin de compasiune, un mare conducător... Însărcinase deja câțiva istorici să aibă grijă ca amănunțele potrivite din viața și din domnia lui să fie înregistrate și scoase în evidență.

În timpul unei scurte pauze, șambelanul Ridondo se opri să parcurgă nesfârșita listă a problemelor din registrul imperial. Shaddam sorbi din ceașca de cafea tare de mirodenie și simți torentul electrizant al melanjului. Măcar de data asta, bucătarul o preparase cum trebuie... Ceașca frumoasă cu decorațiuni complicate era pictată cu grijă, un obiect cu adevărat unic, atât de delicat, încât părea făcut dintr-o coajă de ou. Fiecare ceașcă pe care-o folosea Shaddam era distrusă după ce împăratul bea din ea, astfel încât nimeni altcineva să nu poată avea privilegiul de a folosi același vas de porțelan.

– Sire?

Ridondo se uita fix la împărat cu o expresie nedumerită, în timp ce enumera numele complicate, fără a se uita pe însemnări. Șambelanul, deși nu era mentat, avea o memorie naturală

formidabilă, ce-i permitea să fie la curent cu nenumăratele detalii ale unei zile de lucru imperiale.

– Un vizitator abia sosit a cerut o audiență urgentă cu Maiestatea Voastră.

– Mereu cer asta. Ce Casă reprezintă?

– Nu face parte din Landsraad, Sire. Nici nu e funcționar al CHOAM-ului sau al Ghildei...

Shaddam scoase un sunet grosolan.

– Atunci hotărârea ta e evidentă, șambelane. Nu-mi pot pierde vremea cu plebei!

– Nu e... chiar un plebeu, Sire. Numele lui este Liet-Kynes și vine de pe Arrakis!

Shaddam era enervat de îndrăzneala oricărui om care presupunea că putea, pur și simplu, să vină și să se aștepte să primească o audiență la Împăratul unui Milion de Lumi.

– Dacă o să vreau să vorbesc cu vreunul dintre țărănoii din deșert, o să-l chem...

– Este planetologul vostru imperial, Sire. Tatăl vostru l-a însărcinat pe tatăl lui să studieze mirodenia de pe Arrakis. Cred că până acum au fost trimise numeroase rapoarte...

Împăratul căscă.

—Toate plicticoase, din câte-mi amintesc.

Acum și-l amintea pe excentricul Pardot Kynes, care petrecuse o mare parte a vieții sale pe Arrakis, sustrăgându-se de la îndatoriri și dându-se de partea localnicilor, preferând praful și arșița, splendorii de pe Kaitain.

– Mi-am pierdut interesul față de deșerturi...

În special acum, când mai am doar un pas până la amal.

– Vă înțeleg rezervele cu privire la el, Sire, dar Kynes se poate întoarce și-i poate stârni pe lucrătorii din deșert. Cine știe ce influență are asupra lor. S-ar putea hotărî să pună la cale o grevă generală imediată, scăzând producția de mirodenie și forțându-l pe baronul Harkonnen să riposteze. Baronul va cere atunci trupe de sardaukari ca întăriri, și de...

Shaddam ridică mâna cu manichiura îngrijit făcută.